

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Пловдив, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Николай Ст. Божилов
като разгледа докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600567 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С обжалваната присъда състав на Пловдивския окръжен съд е признал подсъдимия О. Е. за виновен в това, че при условията на продължавано престъпление за времето от 16.05.23 г. - 19.05.23 г. в гр. *, без надлежно разрешително е държал с цел разпространение и е разпространил наркотични вещества и техни аналози на обща стойност 358,75лв. и на основание чл. 354а, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, вр. чл. 58а, ал. 4, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 2 НК го осъдил на една година и шест месеца лишаване от свобода и глоба в размер на две хиляди и петстотин лева.

На основание чл. 66, ал. 1 НК изпълнението на наложеното наказание било отложено за срок от три години.

На основание чл. 67, ал. 3 НК съдът постановил през определения

тригодишен изпитателен срок подсъдимият да търпи пробационна мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК - „задължителни периодични срещи с пробационен служител“.

Съдът приспаднал предварителното задържане на подсъдимия и се разпоредил се с веществените доказателства и с разноските по делото.

Срещу присъдата е постъпил въззивен протест. Оплакванията в протеста са в две насоки. На първо място прокурорът изразява несъгласие с определянето на наказанието „лишаване от свобода“ по реда на чл.55 НК. Според него съдът е надценил смекчаващите обстоятелства, неправилно е отчел самопризнанието, дадено още в хода на досъдебното производство от подсъдимия като такова обстоятелство, не е съобразил, че подсъдимият не е трудово ангажиран и основната му дейност е свързана с разпространение на наркотици. С тези съображения предлага присъдата да бъде изменена, като наказанието на подсъдимия да бъде определено по реда на чл.58а, ал.1, вр. чл.54 НК и да бъде увеличено до минимално предвидения в закона размер, а именно две години лишаване от свобода, което намира за справедливо. Предлага така определеното наказание от две години лишаване от свобода да бъде отложено на основание чл.66, ал.1 НК за срок от пет години. На следващо място прокурорът счита, че приобщените по делото като веществени доказателства – два броя мобилни телефони следва да бъдат отнети в полза на Държавата като средство за извършване на престъплението. Намира, че съдът като ги е върнал на подсъдимия е нарушил закона и предлага присъдата да бъде изменена и в тази част.

Срещу присъдата е постъпила жалба от защитника на подсъдимия, в която са изложени съображения за явна несправедливост на наложеното наказание, като се претендира отмяна на присъдата в частта, с която е наложено наказание „глоба“ и в частта, с която е постановено през изпитателния срок подсъдимият да изпълнява пробационна мярка.

В съдебно заседание представителят на Апелативната прокуратура не поддържа протеста в частта, с която се иска изменение на присъдата и отнемане в полза на Държавата на двата мобилни телефона, поради странните искания в него. Досежно наказанията сочи, че първата инстанция не е преценила в достатъчна степен както смекчаващите, така и отегчаващите обстоятелства и предлага наказанието „лишаване от свобода“ да бъде в размер на две години, като се определи съответен изпитателен срок и изпълнението му да бъде отложено на основание чл.66, ал., НК, а наказанието глоба да бъде увеличена на пет хиляди лева.

Защитата на подсъдимия намира протеста за неоснователен и предлага да не бъде уважаван. Поддържа жалбата си по изложените в нея съображения.

Иска съдът да извърши нова преценка на смекчаващите обстоятелства и да измени присъдата, като я отмени в частта, досежно определеното наказание „глоба“, като не налага такова и в частта, с която е определена пробационна мярка на основание чл.67, ал.3 НК.

Подсъдимия иска да бъде отменена наложената му глоба и определената пробационна мярка, за да може да замине в * при своя баща и да живее при него.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият О. Е. е роден на 17.05.*г. в Република *. Основното и средното си образование е завършил в България.

Свидетелят С. И. А. редовно си закупувал наркотични вещества от подс.О. Е.. Св.А. отивал до квартирата на подсъдимия на ул.“*“№23 в гр.* и там получавал срещу заплащане наркотични вещества от подс.Е..

На 16.06.23г. св.И. отново отишъл в квартирата на подс.Е. и там закупил наркотично вещество - смолиста маса с нето тегло 0,085гр., съдържащо веществото (S)-N-(1-амино-3,3 диметил-1- оксобутан-2- ил) -1-бутил-1Н-индазол-3-карбоксаимид, познато под синонима ADB-BUTINACA на стойност 21,25лв. ADB-BUTINACA е включено в Приложение №1 към чл.3 т.1 от Списък 1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, като високо рисково наркотично вещество.

След закупуването на наркотичното вещество св.И. бил спрян от служители на * РУ-* и същият с протокол за доброволно предаване предал наркотичното вещество на полицаите. По случая било образувано БП№ 325/23г. за престъпление по чл.354а ал.3 т.1 от НК, което е наблюдавано от *.

На 19.06.23г. в * РУ-* е получена оперативна информация, че лицето О. Е. разпространява наркотични вещества-синтетични канабиноиди. В тази връзка е извършено наблюдение на жилището, което обитавал подс.Е. в гр.*, ул.“*“№23. Около 16,35ч. на 19.06.23г. подс.Е. излезнал от квартирата си, при което служителите на * РУ-*, свидетелите Х. С. и С. Р. след като се

легитимизирали го попитали дали държи в себе си наркотични вещества. Подс.Е. заявил, че не притежава такива вещества. След това св.С. го попитал дали в жилището си държи наркотични вещества, при което подс.Е. признал, че в дома си държи хашиш, както и че приятелката му се намира там.

В тази връзка при условията на неотложност е извършено претърсване в жилището, обитавано от подс.Е. - гр.*, ул."*№23 ет.1. При извършеното претърсване на посоченото жилище от дървена маса в хола са били иззети един брой електронна везна, едно топче смолиста маса, едно полиетиленово пликче, съдържащо суха растителна маса, стъклено бурканче, съдържащо прахообразно вещество, един брой остатък от саморъчно свита цигара. На рафт от дървен шкаф са били иззети - един брой пластмасова кутия, съдържаща ръкавици, бял полиетиленов плик съдържащ смолисто вещество и 3бр.пластики. От дървения паркет в помещението е било иззето смолисто кафеникаво вещество. От стъклената маса са били иззети 2 бр."Айфони". Извършеното претърсване и изземване е било одобрено с разпореждане на Окръжен съд-Пловдив.

От извършената химическа експертиза е било установено, че смолистите маси имат общо тегло 4,43гр. и съдържат вещество, познато под синонима ADB-BUTINACA, което е включено в Приложение №1 към чл.3 т.1 от Списък 1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, като високо рисково наркотично вещество. Растителната маса била с нето тегло 7,60гр. и съдържа вещество PINACA, което е включено в Приложение №1 към чл.3 т.1 от Списък 1от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, като високо рисково наркотично вещество. Светло-бежовото прахообразно вещество в стъкленото шише има нето тегло 1,40гр. и съдържа вещество познато под синонима MDMB FUBINACA, което е аналог на високорисковото наркотично вещество AMB FUBINACA. Растителна маса с нето тегло 0,07гр. съдържа вещество, познато под синонима ADB-BUTINACA -което е високо рисково наркотично вещество.

Експертизата е установила, че по ръкавиците, картите пластики и везната има следи от тези вещества, а останалата смолиста маса с нето тегло 339,97гр. не съдържа вещества включени в Приложенията към чл.3 и списъците от Наредбата за класифициране на растенията и веществата като

наркотични.

Съгласно заключението на ХЕ, предаденото с протокол за доброволно предаване от св.С. А. смолисто вещество, продадено му на 16.06.23г от подс.Е. представлява смолиста маса с нето тегло 0,085гр., съдържаща вещество , познато под синонима ADB-BUTINACA на стойност 21,25лв.

Съгласно заключението на ССЕ, изготвено съгласно Постановление № 23 на МС от 29.01.1998 г. за определяне на цените на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството, общата стойност на високорисковите наркотични вещества е 358,75лв.

В хода на разследването са били издирени и разпитани свидетелите Н. Д., П. Й., М. К. и С. А., които потвърждават, че подс.Е. е продавал редовно наркотични вещества както на различни лица, така и на самите тях.

Съдът е приел, че описаната по-горе и инкорпорирана изцяло в настоящите мотиви фактическа обстановка се установила по несъмнен и категоричен начин от самопризнанията на подсъдимия, направено по реда на чл.371, т.2 НПК, от показанията на свидетелите, които подкрепят това самопризнание, от представените по делото заключения на вещите лица и приложените писмени и веществени доказателства.

Така приетата от първоинстанционният съд фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. За изследване на обстоятелствата, релевантни за повдигнатото обвинение срещу подсъдимия Е., първата инстанция е извършила всички необходими процесуално - следствени действия, изясняващи значимите факти относно инкриминираната му дейтелност.

Производството в Окръжния съд е преминало при диференцираната процедура по глава Двадесет и седма НПК /съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция/. Съдът е разяснил на подсъдимия въпросите по чл.371 НПК и го уведомил, че доказателствата от досъдебното производство и направените от него самопризнания по чл.371, т.2 НПК ще се ползват при постановяване на присъдата. С протоколно определение съдът е одобрил изразеното съгласие на подсъдимия разглеждането на делото да протече по реда на съкратеното съдебно следствие и обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва направените самопризнания по фактите, изложени в обвинителния акт.

Присъдата е обоснована, основният съд е анализирал всички събрани доказателства, обсъдил ги е поединично и в тяхната съвкупност и е направил верни изводи. Налице са достатъчно доказателства, които са дали възможност на съда да оформи правилно вътрешно убеждение, което е детайлно е отразено в мотивите.

Изводът на първата инстанция по въпросите на чл.301, ал.1, т.т.1, 2 и 3 НПК са основани на установените при спазване изискванията на процесуалния закон фактически положения, като в съответствие с тях законосъобразно е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия по предявеното му обвинение. Тези изводи за приложение на закона се споделят и от настоящият състав.

Въз основа на приетите за установени фактически положения първоинстанционният съд е стигнал до правилния правен извод, че подсъдимият И. В. е осъществил от обективна страна и субективна страна състава на престъплението по чл. 354а, ал.1, вр. чл.26, ал.1 НК.

По протеста за нарушения на материалния закон.

Неоснователно е първото оплакване в протеста, че като е постановил двата мобилни телефона да бъдат върнати на подсъдимия първоинстанционният съд е нарушил закона, в частност разпоредбата на чл.53, ал.1, б.„а“ НК и правилно протестът в тази част не се поддържа от представителя на Апелативна прокуратура.

Независимо, че първата инстанция не е изложила съображения по отношение на разпореждането с приобщените като веществени доказателства по делото 2 бр. телефони марка „Айфон“, изводът ѝ че те следва да бъдат върнати на подсъдимия е законосъобразен.

Това е така, защото в съдебните прения пред първата инстанция прокурорът, не само че не е взел отношение по въпроса с веществените доказателства, но и не е съобразил, че първото условие за да бъде отнета определена вещ по реда на чл.53, ал.1, б.„а“ НК е тя да бъде детайлно индивидуализирана по общи и частни признаци и на следващо място да бъде установено, че принадлежи на виновния. Тези обстоятелства е следвало да бъде установени още в хода на досъдебното производство и тогава прокурорът да претендира отнемането на тази вещ в полза на Държавата. По делото обаче такива данни не се съдържат. Единственото доказателство за

двата мобилни телефона се съдържа в протокола за претърсване и изземване /л.8 и л.9 от ДП/. От него се установява само, че са намерени на стъклената кухненска маса в квартирата на подсъдимия, че са мобилни телефони, че са черни на цвят, и че са марка „Айфон“. Други данни за тях няма. Независимо, че органите на досъдебното производство са могли да извършат необходимите процесуално – следствени действия за установяване на тяхната идентификация и индивидуализация като модел, номер или IMEI, могли са да съберат съдържащата се в тях информация и да установят собствеността им, напр. чрез оглед, чрез назначаване на съответна експертиза и чрез изискване на справки от мобилните оператори, тези действия не са били извършени и доказателства в тази насока изобщо не са събрани. Не са посочени и такива факти в обвинителния акт.

Тук е мястото да се отбележи, че независимо от служебното начало първоинстанционният съд не е имал задължение да събира тези доказателства. Те не могат да бъдат събрани и от въззивната инстанция. Това е така, защото в протеклата по реда на чл.371, т.2 НПК процедура на съкратено съдебно следствие пред първата инстанция е недопустимо компетентният орган /първоинстанционен или въззивен съд/ по свой почин или по искане на страните да събира доказателства за факти, несъвместими с обстоятелствената част на обвинителния акт /вж т.р. № 1 от 6.04.2009 г. на ОСНК на ВКС по т. д. № 1/2008 г./. След като прокурорът не е представил доказателства, които да позволят двата мобилни телефона да бъдат отнети в полза на Държавата по реда на чл.53, ал.1, б. „а“ НК, негативите остават за единствено и само за негова сметка и искането му за изменение на присъдата в тази насока не може да бъде уважено.

Двата телефонни апарата не могат да бъдат отнети и на друго основание. Протестиращият прокурор е следвало да има предвид, че употребеният в чл. 53, ал.1, б. "а" НК израз "предназначени или послужили за извършване на умишлено престъпление" следва да се разбира в смисъл, че вещите се използват от дееца като оръдие или средство за осъществяване изпълнителното деяние на престъплението, т.е. без тях конкретното изпълнително деяние не би могло да бъде осъществено. В случая инкриминираното престъпление се характеризира с две отделни изпълнителни деяния – държане с цел

разпространение и разпространение на високорискови наркотични вещества. Очевидно е, че държането на наркотичните вещества не може да бъде свързано с двата телефонни апарата, защото то може да бъде осъществено и без тях. Ако конкретните телефони са служили обаче за уговорки и връзки между разпространителя и купувача, за определяне на място за срещите, за уговаряне на количеството на наркотичното вещество, предмет на сделката и др., казано с други думи ако са послужили за разпространението на наркотика, то тогава пътят за обсъждане на разпоредбата на чл.53, ал.1, б“а“ НК формално би бил открит. Те обаче могат да бъдат отнети в полза на Държавата само когато по делото са налични достатъчно доказателства за подобно тяхно предназначение. В настоящият казус такива доказателства липсват. Разпитаните свидетели П. Й., М. К. и С. А., които са били т.н. „клиенти“ на подсъдимия не само, че не твърдят да са се свързвали с него по телефона, като св. А. дори не е знаел телефонния му номер. И тримата свидетели подробно са описали механизма на получаване на наркотика, като са категорични, че са се познавали с Е., знаели са къде живее и са го намирали на адреса му за да се снабдят с нужното им количество наркотик без да осъществяват каквато и да било телефонна комуникация с него. При това положение извод, че двамата мобилни телефонни апарата са били предназначени или са послужили за извършване на инкриминираното престъпление не може да бъде направен. След като те не са били „оръдие“ на престъплението, искането в протеста да бъдат отнети в полза на Държавата на основание чл.53, ал.1, б.“а“ НК не може да бъде уважено.

По протеста за явна несправедливост на наложените наказания.

За да определи размера на наказанието на подсъдимия съдът е отчел като смекчаващи отговорността обстоятелства младата му възраст, липсата на предходни осъждания, скорошната смърт на майка му, тежкото му социално положение и искреното разкаяние за стореното. Отегчаващи обстоятелства не са били установени. Тези смекчаващи обстоятелства съдът намерил за многобройни и е преценил, че и най – лекото предвидено в закона наказание се оказва несъразмерно тежко за подсъдимия. Настоящия състав намира, че посочените обстоятелства разполагат със значителен смекчаващ потенциал и

при липсата на отегчаващи такива изводът, че и най – лекото предвидено в закона наказание се оказва несъразмерно тежко е правилен. Поради това като е приложил алгоритъма на чл.55 НК при определяне на наказанията съдът е спазил закона.

Не могат да бъдат споделени съображенията на прокурора, че след като подсъдимият не е трудово ангажиран и не се обучава в учебно заведение това завишава обществената му опасност като деец и наказанието му следва да бъде определено по реда на чл.54 НК. Общественополезния труд и продължаването на образованието не са задължения за гражданите, а права, делегирани от Конституцията на РБ. Тяхното упражняване има позитивно отражение в обществото и винаги следва да бъде компенсирано с намаляване на отговорността, но обратното не носи негативни последици и не може да се ползва като отегчаващо обстоятелство. Обстоятелството, че подсъдимият е извършвал сделки с наркотични вещества е елемент от състава на престъплението и съгласно разпоредбата на чл.56 НК не може да бъде ползвано при отмерване на санкцията.

Неоснователна е претенцията на прокурора от кръга на смекчаващите обстоятелства да бъде изключено направеното от подсъдимия самопризнание в хода на досъдебното производство. Ако прокурорът беше прочел внимателно мотивите към присъдата, той би забелязал, че съдът е удовлетворил искането му, заложен в протеста. На л.10 от мотивите съдът е изложил пространни съображения защо самопризнанието на подсъдимия Е. не може да бъде третирано като смекчаващо обстоятелство. Настоящият състав споделя изцяло тези съображения и не намира за необходимо да ги преповтаря, още повече, че те са съобразени както с конкретната фактология, така и с трайно установената практика на ВКС.

Неясно и неразбираемо за настоящата инстанция е предложението на прокурора за увеличаване на наказанието „лишаване от свобода“ на две години и отлагане на изпълнението му на основание чл.66, ал.1 НК с изпитателен срок от пет години.

Така формулирана претенцията сочи на непознаване на общите принципи за законоустановеност и индивидуализация на наказанието, които ясно и недвусмислено са очертани от законодателя в глава пета от Общата част на НК. Общото правило е, че наказанието се определя в пределите

предвидени от закона за извършеното престъпление, като се съобразяват степента на обществена опасност на деянието и дееца, подбудите за осъществяването му и всички отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства /по арг. на чл.54 НК/.

Според прокурора наказанието „лишаване от свобода“ ще се яви справедливо, ако бъде определено по реда на чл.54 НК, а не по реда на чл.55 НК и бъде ориентирано на минимума, предвиден за инкриминираното престъпление в размер на две години „лишаване от свобода“. Прокурорът обаче не е съобразил, че с оглед проведената диференцирана процедура по гл. 27-ма НПК този размер следва да бъде намален с една трета и ако претенцията му бъде удовлетворена, на практика подсъдимия следва да изтърпи наказание от една година и четири месеца лишаване от свобода, което обаче се явява по – леко от това, определено от първата инстанция.

Отделно от това, изпълнението на такъв размер на наказание „лишаване от свобода“ не може да бъде отложено по реда на чл.66, ал.1 НК с изпитателен срок от пет години /каквото искане се съдържа в протеста/, защото това би влязло в противоречие с разпоредбата на чл.66, а.2 НК, която не позволява изпитателния срок да надминава срока на наказанието „лишаване от свобода“ с повече от три години. Ето защо, така формулираното искане на прокурора за редукия на присъдата, в частта досежно определеното наказание „лишаване от свобода“ не може да бъде удовлетворено.

Неоснователно е и искането в протеста за увеличаване на размера на кумулативно предвиденото наказание „глоба“ до 5000 лв. Съдът е съобразил имотното състояние на подсъдимия, доходите му и социалния му статус и обосновано е счел, че глоба в размер на 2500 лв. е достатъчна за постигане на целите по чл.36 НК. Определянето на по – висок размер на паричната санкция, в каквато насока е искането на прокурора би надскочило критериите, заложиени в разпоредбата на чл.35, ал.3 НК и не би довело до поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, още по – малко към стимулирането му за осъществяване на трудова дейност.

По жалбата на подсъдимия за явна несправедливост на наложеното наказание.

Претенциите на подсъдимия за изменение на присъдата, с отмяната ѝ в

частта, с която е определено наказанието глоба не може да бъде удовлетворена. Както беше отбелязано по – горе преценката на съда, че са налице предпоставките по чл.55, ал.2 НК е обоснована и правилно размерът на паричната санкция, която подсъдимия следва да понесе е бил намален с една втора. Вярно е, че съдът съобразно разпоредбата на чл.55, ал.3 НК може да не наложи по – лекото наказание „глоба“, което е предвидено наред с наказанието „лишаване от свобода“. Настоящият състав обаче не намира основание за освобождаването на подсъдимия изцяло от наказанието „глоба“, защото това би се явило израз на необоснована снизходителност спрямо него.

Искането за отмяна на постановената на основание чл.67, ал.3 НК пробационна мярка „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ се явява основателно. Личността на подсъдимия не налага допълнителна наказателна интервенция извън определените му наказания, които се явяват достатъчни за негово поправяне и превъзпитание. Поради това изводът на първата инстанция, че с пробационната мярка ще се въздейства в още по – голяма степен за постигане на тези цели не може да бъде споделен и това налага изменение на присъдата, като същата бъде отменена в частта, с която на подсъдимия е определена пробационна мярка на основание чл.67, ал.3 НК.

При служебната проверка и вън от възраженията на страните настоящият състав констатира неправилно приложение на материалния закон при определяне на размера на наказанието „лишаване от свобода“. В мотивите към присъдата първата инстанция правилно е приела, че са налице условията както на чл. 58а ал. 1 НК, така и условията на чл. 55 НК и че следва при определяне на наказанието да се приложи само нормата на чл. 55 НК, като по-благоприятна за дееца. С тези съображения е определила наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода, без обаче да се задълбочи и обсъди възможните хипотези при определянето на наказанието. Нейното становище, че в случая нормата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК е по-благоприятна за подсъдимия принципно е правилно, но е следвало да се прецени и да се съобрази обстоятелството, че ако наказанието бъде определено по реда на чл. 58а, ал.1 НК и бъде определено минималното предвидено в закона наказание две години лишаване от свобода, при редуцирането му ще следва да се наложи наказание една година и четири месеца лишаване от свобода.

В случая първоинстанционният съд като е приел от една страна, че нормата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК е по-благоприятна, а от друга страна е определил наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода неправилно е приложил материалния закон, защото така определеното наказание не е по – благоприятно за дееца и поради това се явява и явно несправедливо. Това налага намаляване на размера му на една година и два месеца лишаване от свобода, който размер ще се яви съответен на разпоредбата на чл.58а, ал.4, вр. чл. 55, ал.1, т.1 НК и в тази насока атакуваната присъда следва да бъде изменена.

Правилно и за разумен срок, Окръжния съд е приложил разпоредбата на чл.66, ал.1 НК, като е намерил, че са налице всички изискуеми от закона предпоставки и е съобразил правилата за специалната и генералната превенция. В тази част присъдата е обоснована и законосъобразна и следва да бъде потвърдена.

Съобразно изискванията на закона съдът е приспаднал предварителното задържане на подсъдимия, разпоредил се е с направените по делото разноси и с веществените доказателства.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При така установената липса на други основания, водещи до отмяна или изменение на атакуваната присъда в останалата ѝ част съдът намира, че същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл. 337, ал.1, т.1 и чл.338 от НПК, Пловдивският апелативният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 64/24.08.2023г. по нохд № 1440/23 г. по описа на

Пловдивския окръжен съд, като я:

- **ОТМЕНЯ** в частта, с която е постановено на основание чл.67, ал.3 НК подсъдимият О. Е. през изпитателния срок да търпи пробационна мярка по чл.42а, ал.2, т.2 НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител“.

- **ИЗМЕНЯ** като **НАМАЛЯВА** определеното на подсъдимия О. Е. наказание от **ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** на **ЕДНА ГОДИНА И ДВА МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____